

lange. Derimod har det ganske vist været mig en Skuffelse, at man efter at dette Mæglingsforslag er bragt, ikke er vendt tilbage til sit principielle Standpunkt, til det Standpunkt, som dette Thing indtog under den eneste Behandling af dette Lovforslag den 19de Januar d. A. Der- ved vilde Principet om fuld Retfærdighed for Alle, et stort og rigtigt og vigtigt Princip, være holdt klart og høit frem. Man vilde være i fuldeste Overens- stemmelse med Thingets tidligere Afgjørelse, og man vilde, hvad jeg ikke tror der kan lægges ganske ringe Vægt paa, være i den fuldeste Over- ensstemmelse med den høie Regjering. Jeg tror, at man vilde ved en saadan Flertalsindstilling have været heldigere og stærkere stillet, end man nu er, og jeg skulde med Glæde have stemt for en saadan Indstilling. Da denne nu imidlertid ikke fore- ligger, maa jeg, om end med langt mindre Glæde erklære, at jeg stemmer for Flertallets Indstilling saaledes som den er, uagtet jeg langtsaa kan er- kjende det Retfærdige i den der dragne Grændse, hvorved man affskærer endel af Embedsstanden fra at faa et Tillæg, som den sikkert kunde have et billigt Krav paa at faae. Denne Grændse, som man der paany har villet fastslaa, er jeg i og for sig saa lidet enig i, at jeg ganske tiltræder de Ord, jeg før citerede af Udvalgets Betænkning, nemlig Flertallets Udtalelser, saaledes, at jeg maa betragte det, som Udtrykkene her staa, som en Op- giivelse af Landstingets principielle Standpunkt, og det er for mig et sørgeligt Resultat, at det er det, man skal stemme for, en Opgivelse af det principielle Standpunkt. Naar man gaar til Grændsen, saa staaer det for mig som et meget farligt Skridt, og som om det i og for sig er meget farligt at skjelne, hvor den rette Grændse er. Jeg fornaar egentlig ikke at skjelne ander- ledes, end, saaledes som jeg tror, det saa træffende er udtalt af den høitærede Conseilspræsident og Finansminister, at, jo nærmere Forslaget ligger det oprindelige principielle Standpunkt, at alle Embedsmænd faae Tillæg, jo nærmere maa man sige, at det har truffet den rette Grændse, men det bliver vel egentlig ogsaa det Hele, der kan siges, naar der skal drages en vilkaarlig Grændse. Jeg veed nok, at det skurrer i enkelte Folks Øren, at den kaldes en vilkaarlig Grændse, men man maa tillade mig, at hele Forskjellen er den, at den Grændse, som her er dragen, er den gamle vilkaarlige Grændse, og de 2,500 Kr. er en ny vilkaarlig Grændse, det tror jeg Ingen vil modsigge. Da dette Grændse- spørgsmaal altsaa, som jeg i det Hele efter min foregaaende Udvikling siger, at jeg affstyer, dog er kommet frem, og man staaer overfor det, saa erklærer jeg ganske vist, at jeg paa ingen Maade vil stemme for Mindretallets Indstilling for denne Grændse af de 2,500 Kr., idet jeg hverken kan

eller vil godkjende denne Grændse. Derimod vil jeg ikke stemme imod den, og det af flere Grunde men navnlig, fordi jeg ikke derigjennem vil for mit eget Vedkommende fastslaa Uantasteligheden af den anden Grændse. Sagen vil jo komme til at ligge for igjen, om end under en anden Form, og jeg vil forbeholde mig fuldstændig frie Hænder overfor Grændsespørgsmaalet. Jeg vilde ingen af disse Grændser have valgt, hvis der havde været Mulighed for at komme til at stemme for en Indstilling, der fastholdt Lovforslaget, saaledes som det sidst er vedtaget ved Landstingets eneste Behandling, men da det ikke er Tilfældet, gaar jeg alene af den Grund ind paa en Grændse og tager den, der ligger Lovforslaget nærmest, men jeg vil ikke have fastslaaet denne Grændse igjennem min Stemmegivning imod den anden Grændse, og derfor afholder jeg mig fra at stemme enten for eller imod Mindretallets Indstilling, men stemmer for Flertallets Indstilling.

Da ingen: Flere ønskede at udtale sig, sluttes Forhandlingen, og man gik til Afstemning!

1) Ændringsforslag af Mindretallet (Berg, Erikstrup, Hauerløv, Hørup, Cl. Johannsen, Chr. Nielsen, Ravn, Rasmussen, Steenstrup, Tauber samt B. Holm, Høgsbro og Lange) til Landstingets Redaktion af Tillægsbevillingsloven faalydende:

Til § 1.

Efter Ordene: „anslaaede til“ sættes: „300,000 Kr.“, Resten af Paragrafen udgaar.

Til § 2.

I 5te Linie mellem Ordene: „Finants- love“ og „tilstaaes“ indskydes: „og hvis samlede Indtægt af de dem overdragne Embeder og Bestillinger ikke naaer 2,500 Kr.“

I 7de Linie forandres: „2,000 Kr.“ til: „1,200 Kr.“

I 8de Linie forandres: „2,000 Kr.“ til: „800 Kr.“ og: „8 pSt.“ til: „6 pSt.“, og der indskydes som nyt Stykke: „Dog kan den samlede Indtægt ikke ved denne midlertidige Lønnings- forbedring forhøies udover 2,500 Kr.“

Til § 4.

Efter Nr. „4“ indsættes som nyt Nr. „5“: „Endvidere finder nærværende Lov heller ikke Anvendelse paa Embeds- og Bestillingsmænd, som ere indtraadte eller indtræde i Statens Tjeneste efter 1ste April 1880, eller som ikke have fyldt 25 Aars Alderen; forsaavidt den Vedkom-